

Podré (Futur 1)(ALDC, IX, 2078. *Podré* [Futur 1])

Prescindim de l'alternança de la vocal àtona [o]/[u] (veg. *PALDC*, I, mapa 5) i de la variació de la desinència [e]/[ɛ] (veg. mapes 1357 i 1360).

El futur simple de *poder* (< llat. vg. *PŎTĒRE) coneix dos resultats bàsics: *podré* i *poré*, formats amb l'infinitiu i el present de HABERE, HABEO > *HABIO > *HAJ(O) (veg. mapa 1357). Aquesta doble evolució es va interpretar considerant que *-dr-* era resultat d'un tractament savi o propi de la posició pretònica (*pedra* < PĒTRA), mentre que *-r-* ho era a causa de la posició postaccentual (PRESBYTĒRUM > *prevere*) (Fouché, 1924 a: 139-140 i altres). Però Coromines (1971: 183-188) discrepa d'aquesta interpretació i proposa que cal distingir entre el resultat de *-TR-* llatí, que dona *-dr-* (PĒTRA

> *pedra*), i el de *-TER-*, que dona *-r-* (PRESBYTĒRUM > *prevere*); és així com *POTERÁIO hauria evolucionat a *poré*, coexistint amb *podré*, originat per influència del radical *pod-* (*poder*, *podia*). A notar les var. *poderé* 8, amb vocal epentètica analògica; *porré* 14, 86, de possible influència francesa; *poiré* 7, deguda a l'adstrat oc., i *pugaré* 85, format sobre el subjuntiu *puga*.

Poré i *podré* van conviure en cat. ant., però es va imposar el darrer, encara que *poré* va deixar clapes en parlars pirinencs i mall., en aquests amb especial vitalitat que va generar un infinitiu *porer* (cf. mapa 1463).

Podré és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

